

ΕΝΑΣ ΘΕΡΣΙΤΗΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΤΑ ΑΣΤΕΙΑ ΤΟΥ ΣΠΥΡΙΔΙΩΝ

‘Ο Λευκάδιος τύπος της Έπαναστάσεως. Γελωτοποιός του στρατοπέδου! ‘Ο Σπυριδιών και οι Ρουμελιώτες. Μία πολιτική του ατύφου. Σπυριδιών και Κολοκοτρώνης ‘ς που γίνεται κενουπίι στους Βουκουρέσι. ‘Ω! ‘Αθήνα πρώτη χώρα!... Ένα έπαισόδιό του με την ‘Αστynomία κλπ κλπ.

Στά χρόνια της ‘Ελληνικής Έπαναστάσεως, μέσα στα τόσα δραματικά επεισόδια, δεν έβρισκαν και οι κωμικοί τύποι που διασκεδάζαν τους άντρες του ‘Αγώνα - έπος ο Θεοεπίτης τους ήρωες του Τρωικού Πολέμου. Μεταξύ των άλλων ή Ναυπλιακή πορδαοσις διέσσεσε τὰ κατορθώματα ενός ‘Επτανησίου γνωστού με τὸ παρατσούκλι Σπυριδιών, γιατί τὸ πραγματικό του όνομα είνε άγνωστό.

‘Ο Σπυριδιών ήταν γέννημα και θρόμμα της Λευκάδος. Στις παραμονές της Έπαναστάσεως ζούσε στη Ζάκυνθο, επαγγελλόμενος τὸ βαρέδι, τὸ γαρόκιτη σφαγίδων και διασκεδάζοντας τους Ζακυνθίνους με τις διάφορες μπαροζουλέτες του. Καμιά φορά παρουσιάζοναε στην Πλατεία Ρούφα φορώντας παράξενη φαντασική στολή και λέγοντας ότι είνε... Βασιλεύς της Λευκάδος! Την εποχή εκείνη είχαν καταφέρει στη Ζάκυνθο διάφοροι όπλαρχηγοί πὸ Μωριά, όπως ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, ο Νικηταράς κλπ. ‘Ο Σπυριδιών - πού του έδρασαν τὰ μεγαλεία και τ’ άρματα - προτιμούσε τη συντροφιά των όπλαρχηγών και ιδιαιτέρως του Νικηταρά, ο οποίος μάλιστα τὸν είχε πάρει και υπό την προστασία του.

Όταν κηρύχθηκε ή Έπαναστάσις και οι όπλαρχηγοί έπήγαν στην Πελοπόννησο, ο Σπυριδιών άκολούθησε τὸ Νικηταρά. Κατά την εποχή που ο Δομάζλης με τὸ φοβερό στρατεύμα του κατέβηκε στην ‘Αργολίδα, ο Σπυριδιών βρισκότανε στὸ ‘Ελληνικό στρατόπεδο των Μύλων (κοντά στη λίμνη Λέρνη) ζωγράφος και εισαξιόδοξος. ‘Απήγγελε αὐτοσχέδια ποιήματα, τραγουδοδός με την ‘Επτανησιακή του προφορά τὸ θούρα ού Ρήγα, διηγέτανε διάφορα παραλόγια, άσεται, ανέκδοτα, παροιμίες, σάτυρες εις βάρος των Τούρκων και πολλές φορές κατάρθωνε να φέρη τὸ γέλιο και να κινή τους δειλιασμένους τότε στρατιώτες να παίρνουν κορυφάιο. ‘Ηταν ο γελωτοποιός του στρατοπέδου και συνάμα ο βάρδος του.

Όταν οι ‘Ελληνες έκυρίευσαν τὸ ‘Ανάκλι ο Σπυριδιών έφρεσε κι’ αὐτός να μπη στην ένδοξη πόλι και να έγραψασαθή οριστικός σ’ αὐτή.

Στην Πλατεία του Πλατάνου (σάζεται ακόμη ο ιστορικός αὐτός πλατάνος) ήταν τὸ σπίτι του στρατηγού Νικηταρά. ‘Ο Σπυριδιών είχε γίνει ο παράσιτος τὸ άρχοντοῦ τραπέζιο, προστατιόμενος από την κόρη του στρατηγού, την διορφη και εθγενικά Ρεγγίνα, που γελούσε με τ’ άστεία του. ‘Ο Σπυριδιών ο καφενοβίος, όλη την ήμερα του την περνούσε στην Πλατεία αὐτή, ή οποία άποτελούσε τότε τὸ μοναδικό κέντρο της πόλεως. Σπλωόμενος κάτω από τη σκιά του μεγαλοεπικού δέντρου, έπαινε τὸς τέσσερας μαρκέλες, ο Σπυριδιών έπινε τὸ βαρὺ γλυκό που του έδρανε ο Κύρ ο ‘Αλέξης ο καρετζής (άλλος εθθμος τύπος της Έπαναστάσεως αὐτός) και τεμπέλιζε με τη συντροφιά των στρατιωτικών.

Έξαιρα τὸν έπιασε ή λύσα να διορθώση τὰ κακῶς κείμενα και άρχισε να κοροιδεύη με χίλιους τρόπους. Να χλευάζη και να σατυρίζη τους στρατιωτικούς εκείνους που έβρισαν μακρὰ από τὰ πεδία των μαχών, ένθ ο ‘Μπατημ κατέστρεψε από τη μια άκρη στην άλλη την ‘Ελλάδα.

Μία μέρι, με τὰ περιόγματά του έξώργισε τόσο πολύ μιὰ παρὰ από Ρουμελιώτες, όστε χύθηκαν κατά πάνα του να τὸν σκοτώσουν. Και θά τὸν πάθαινε, αν δεν έφρόφαινε να τρυπήση στὸ στήι του Νικηταρά και να ζωρόση πίσω από τὰ φουστάνια της Ρεγγίνας. ‘Η κόρη του στρατηγού βγήκε στὸ παράθυρο και με πολὺν κόπο καταπράνε τους Ρουμελιώτες.

— Τὸ Σπυριδιών συνερίζασσε παιδιά! Μά είνε μουρλός ο κωμοποιήσι!..

‘Ερχεται ο έφούλιος πόλεμος του 1824 και κατασχούν οι συγκεντρωμένοι στὸ Κρανίδι. Τ’ ‘Ανάκλι καταλαμβάνεται από τὸν νεό ‘Εκτελεστικό, με Πρόεδρο τὸ Γεώργιο Κουντουριώτη. ‘Ο Σπυριδιών, θέλοντας να κοροιδεύη τη μεταβολή αὐτή και την παραγκώνισι των στρατιωτικών άνδρων από τους πολιτικούς, φανερώναται ένα πρωτ στην Πλατεία ντυμένος μια περίεργη στολή, στολισμένος με χρυσόχαρκα και παρασημασμένος ως ‘Βασιλεύς της ‘Ελλάδος’ ανεβαίνεις σε μιὰ κ’οθέλια και έκφωνει τὸν πανηγυρικό τάχη της: νίκη των καλαμαράδων και τ’ άνδραγαθήματα των προκατόχων του... Αυτοκρατορση της Κωνσταντινουπόλεως!

‘Υστερ’ από λίγες μέρες, την όρα που τὸ ‘Εκτελεστικό Σώμα συνεδρίαζε στὸ σπίτι του Κουντουριώτη, ο Σπυριδιών ανεβαίνεις σ’ ένα ταξίδια που ήταν άπεναντι και άρχινά να καταναθεματίζει τάχη τις άναρχικες διαθέσεις του Θ. Κολοκοτρώνη.

— Αὐτοῦσος, λέει, σφάζεις άρνια και τρώεις γίδες και ταϊζοναε τ’ άλόγο του

με ξερό κριθάιο έρμήματος τὸ Μωριά, ένθ ο καυμένος ο καπετάν Γιώργης ο Κουντουριώτης έφερε τὸ θαλασσινό του τ’ άλόγο, τὸδωσε στα σίγουρα έπάνω στὸ Μπουρτζι, τὸ ταϊζει με λίρες ‘Εγγλέζικες κι’ έτσι... μάς ξανακουβάλησε τους Τούρκους και τὸ Μπατημ στην ‘Ελλάδα!..

‘Επειτα διηγήθηκε τὰ καθέκασνα μιὰς άποφάσεως που είχε βγάλε τις μέρες εκείνες τὸ Βουλευτικό Σώμα για τὸ ξεπούλημα των έθνικων κτημάτων. ‘Επρόκειτε για σκανδαλο, αφού οι άγορασται ήταν οι περισσότεροι φίλοι της νέας Κυβερνήσεως. ‘Ο Σπυριδιών διέπραξε και τὸ σχετικό έπίγραμμα:

*Βουλεύεται κι’ ‘Εκτελεσται
Παύεται κι’ άγορασται!..*

Τὸ πλήθος που τὸν άκουε χειροκροτούσε. Τὰ μέλη του ‘Εκτελεστικού βήσαν από μπα’όνι του σπιτιού του Κουντουριώτη και χειροκροτούσαν κι’ αὐτοί. ‘Ο Σπυριδιών την ήμερα εκείνη έθριάμβευσε.

Όταν, κατά την όρχη του 1825, ή υπό των Γ. Κουντουριώτην Κυβερνήσεως επαγέθηκε τὸν Θ. Κολοκοτρώνη, τὸν ξεγέλασε να μπη σ’ ‘Ανάκλι, όπου τὸν έπιασε και τὸν έστειλε στην ‘Υδρα, ο Σπυριδιών κοροιδεύσε την εθπία του Γέρου που κίαστηκε ‘όπως οι μαϊσθοδες με τὰ καρδιά..

Όταν ο Κολοκοτρώνης - έπειτα από τριών μηνών φυλάκισι - άμνηστεύθηκε και γύρισε σ’ ‘Ανάκλι, ο Σπυριδιών έσπευσε στην άποβάθρα να τὸν καρετίζη με τις λέξεις: ‘Καίρε ‘Αρχιστατήγη των ‘Ελλήνων! και συγχρότως τὸ έδωσε μυστηριακά ένα δέμα.

Όταν άργότερα ο Σ’λοκοτρώνης άνοιξε τὸ δέμα, βρήκε μέσα α συμβολικά άντικείμενα: μιὰ τσεκούρα που έσυμβόλιζε την τελευταία συμφιλίσι του με την Κυβέρνησι, ένα κομμάτι καπότια για να τὸυ υποδείξη ότι άσφαλέστερο θά τὸυ ήτανε στὸ έξη, να κάθεται στα στρατόπεδα, ένα σααθί για να πολεμῆ τους Τούρκους, κι’ ένα ραβδί για να δερνῆ τους φυγοπολέμους. ‘Ο Κολοκοτρώνης έγέλασε, και ο Σπυριδιών, σηματοδόμενος τάχα στην προστασία του, ξεναρχίσε τὰ περιόγματα του για τους φυγοπολέμους.

Όταν ο ‘Ιπώνης Καποδίστριας ήρθε στὸ Ναύπλιο Κυβερνήτης, ο Σπυριδιών δεν τὸν είδε με καλό μάτι. Στις επικρίσεις του όμως ήταν πολὺ προσεχτικός, γιατί ο άστνμος Ναυπλιού (ο άστνμος εκείνος ‘Επτανησιος που τὸν άπαθανάσις ο συγγραφεύς της ‘Βαβυλωνίας’ Δ. Βυζάντιος) δεν έχορτασε. ‘Ο ‘Αστνμος αὐτός ήταν πολὺ κωμοποιήτης και μεταχρονόσος σάν ‘Ατσιγγανος. Λοιπόν,

ο Σπυριδιών για να τὸν σκώπη, άλειψε μιὰ ‘Αποκρητὰ τὸ πρόσωπο του με κωπιά, βγήκε στους δρόμους και με διάφορες γιομπίτες έμμηκτο τὸν ‘Αστνμο και διασκεδάζε τους κατοίκους. Στὸ τέλος, σάν κλητήρες τὸν έπιασαν και ο Κυβερνήτης διάταξε και τὸν έδιωξαν από τ’ ‘Ανάκλι, όπου ξεαναγόνισε μετὰ τὸ φόνο του Καποδίστρια.

Όταν ήρθε στην ‘Ελλάδα ο ‘Οθων, ο Σπυριδιών τὰ έβριλε με τους συνουδένοντας τὸ νεορό Βασιλέα Βαυαρούς, τους όποιους άνωμαζε ‘Αιμαμόνους. Γι’ αὐτούς διηγόναε ότι ήταν νεορο άγνωστοι, όστε άμα για πρώτη φορά στην ζωή τους είδαν τὸ νεο της θάλασσας στην Τεργέστη, έπεσαν μπροστύνα να πιουν! Τὸ ένόμιζαν σερὸ γλυκό... Με τὸν καιρό, ο Σπυριδιών έγεινε τόσο έννοχητικός στους Βαυαρούς, όστε ή ‘Αστννομία άναγκάστηκε να τὸν άπελάση.

Όταν ή προετύουσι μετετέθη στὰς ‘Αθήνας, ο Σπυριδιών άπετέλεσε τὸν πρώτο εθθμο τύπο. Στις πρώτες μέρες που ήρθε, τὸν έβλεπαν να γυρίζει τους δρόμους κοιτάζοντας εδῶ και κει, σάν άνθρωπος που ζητάει κἀκι. Και όταν κίποιος εδβατῆς τὸν έζότασε, ο Σπυριδιών άπάντησε:

— Ψάχω να βρω κάνα νετόμο ‘Αθηναίο, και δεν βλέπω πουθενά.

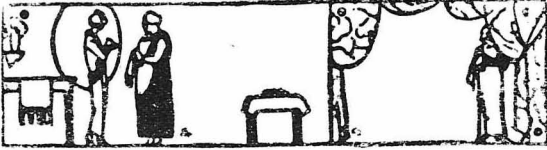
‘Υστερ’ από λίγες μέρες, κάποιος που ήταν συναγμένος στην Πύλη της ‘Αγοράς, τὸυ έπαν ότι αὐτοί είνε γνήσιοι ‘Αθηναίοι. ‘Ο Σπυριδιών άνέβηκε σ’ ένα λιθάρι, έγύρισε κατά την ‘Ακρόπολι και άπήγγελε τους παρακάτω στίχους που έμειναν από τότε:

*‘Ω ‘Αθήνα, πρώτη χώρα
τί γαιδάρος τέρεψι τώρα,
λοῦτρεψες τους φιλοσόφους
τώρα τέρεψι παιληανθρώπους!*

Οι άκοροαί έγειναν έξω φρενῶν έναντιον του, τὸν ένυνησαν με τὰ λιθάρια και θά τὸν έκόπαναν, αν δεν έφρόφαινε να χωθῆ στὸ πανάκλιο του Χιώτη Στ. Κουζουλοέδη, που τὸν έγνώριζε από τ’ ‘Ανάκλι.

Στην ‘Ιερὰ ‘Οδο, μπροστά στὸ Βα-

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΛΙΒΕΛΛΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΝΤΙΝΤΕΡΟΥ

Ένα πρωί, ο μέγας φιλόσοφος τής Γαλλίας Ντιντερό έδέχθη την επίσκεψη ενός άγνωστου του νέου, ο όποιος του παρέδωσε μιιά δέσμη χειρογράφων, με την παράκληση να τά διαβάσει και να σημειώσει τις τυχόν παρατηρήσεις του στο περιθώριον.

Όταν ο έπισκέπτης του έφυγε, ο Ντιντερό ξεδίπλωσε τά χειρογραφα κι' άρχισε να τά διαβάσει. Φαντάζεσθε όμως την έκπληξή του όταν είδε πως τό έργο αυτό δέν ήταν παρά μία κωμωδικότητα ή σατυρα σπρεφομένη εναντίον του ως ανθρώπου και ως συγγραφέως.

Μετά δύο μέρες, ο νεαρός ποιητής έπεσε κέφθη έκ νέου τόν φιλόσοφο.

— Κύριε, τού είπεν ο Ντιντερό μόλις τόν είδε, ούτε σάς έχω κάνει κανένα κακό, ούτε κίν σάς γνωρίζω. Μπορείτε λοιπόν να μου εξηγήσετε τούς λόγους τής εναντίον μου επιθέσεως σας;

— Νά σάς πώ, είπε άτάραχος ο νεαρός ποιητής... Δέν έχω να φράγω, κύριε... Έγραψα λοιπόν αυτό τό έργο, και σάς τό έφερα με την έλπίδα πως θα μου δίνατε τσως μερικά χρήματα για να τό καταστρέψω.

— Άντι να κόμω αυτό πού λέτε, θα σάς βοηθήσω άποτελεσματικώτερα, τού είπε τότε ο Ντιντερό. Ό λιβέλλος σας μπορεί να σάς άποδοήσει περισσότερα κέρδη απ' ό τι νομίζετε : Ό δούξ τής 'Ορλεάνης, π. χ. με μισεί τρομερό. Άφιερωσάτε του λιγόν τόν λιβέλλον σας και πηγαίνετε τόν του κομμαί άπ' αυτές τις ήμερες... Θα όητε πως θα σάς βοηθήσω.

— Μό δέν γνωρίζω αυτόν τον άρχοντα... Και έξ άλλου δέν ξέρω πώς να συνάξω την άμείρωση...

— Ω ! σ' αυτό μπορώ να σάς βοηθήσω εύχαριστώ...

Και ο Ντιντερό συνέταξε μόνος του την ήφιρωσι επί τού εναντίον του λιβέλλου και τόν παρέδωσε κατόπιν στόν λιβέλλογράφο. Ό ποιητής πήγε στόν δούκα τό ίδιο άπόγευμα και ο δούξ εύχαρίστηκε τόσο άπό την κωμωδικότητα τής σάτιρας ό τι έδωσε στόν συγγραφέα τής 25 σκεδία λ... Τό πιο νόστιμο όμως είναι ότι μόλις έλαβε αυτά τά χρήματα, ο νέος έσπευσε να έπιτεφθή τόν Ντιντερό και να τόν εύχαριστήση λ...

τανικό Κίβλο, ύπάρχον τήν εποχή εκείνη μιιά μπουρσιό, τό Ιστορικό «Πράσινο Δέντρο», στό όποιο έδύνασταν, κατά τό άπόγευμα, οι Βουαρσιό άξιωματικοί για να πιούν τό εθνικό τους πιστό ή και να δεικνύσων. Μιά μέρα λοιπόν πηγαίνει στό κατόστημα αυτό ο Σπυριδιών κι παραγγέλλει, όδην κατ' έντολην γωστού άνωτερου Βιναρού άξιωματικού, ιδιαίτερο δείπνο για δέκα άξιωματικούς, για τή βραδιά εκείνη.

Η παραγγελία έξετελέσθη, τό τραπέζι στρώθηκε κατά τήν προσδιορισμένη ώρα στή μεγάλη σάλα τής μπουρσιό και ο Γερμανός κωστωματάρχης έπεριμένε τούς δέκα άξιωματικούς. Ό Σπυριδιών στό μεταξύ έγχοσε τήν 'Αγορά, έμάζεψε δέκα χασαπόκυλους, τούς έβησε στό «Πράσινο Δέντρο» και άνοίξε κομπά τήν πόρτα τής σάλας πού ήταν στό δρόμο, έμπασε μέσα τούς σκύλους, έκλεισε γρήγορα τήν πόρτα κι έφυγε χωρίς να τόν άντιληφθή κανείς. Οι σκύλοι μόλις πήραν μισοδιά να φάγιά πού ήταν στό τραπέζι, όρμησαν, άναποδογύρισαν τις απλάδες, τά γυαλιά, έκαναν θραύσι.

Ό κωστωματάρχης και οι σερβιτόροι έσπεσαν να δωίσωνε τούς περιπασιένους σκύλους, άλλα τή στιγμή εκείνη έμπεθε από τήν άντίθετη πόρτα, έντελώς άτάραχος, ο Σπυριδιών όκολουθούμενος από δέκα άλλους σκύλους, άλλα μικροί αυτοί, ήσχη σακυλιά του σπιτιού. Έρωτίσε μιιά ματιά στή σάλα, είδε τήν καταστροφή κι άρχισε να φωνάζει να διαμαρτυρέται ότι : «Οί Μουσαφρασοί (έννοούν τούς Βαυαρούς) έπεσαν να φάει τω γωμί τών Ρωμιών !»

Έπειτα από τό επεισόδιο αυτό, ή 'Αστυνομία συνέλαβε τό Σπυριδιών και τόν έξώρισε στην Αίγινα, με τή ρητή δήλωσι ότι «τού άπαγορεύεται αύθησώ : να πατήση εις τό έξω : κατ' όνομα τών 'Αθηναίων». Ό Σπυριδιών έπαισάνε ένα ζευγάρι εύδουρα παπουτσιά, τά έγέμωσε με χόμα τής Αίγινας και έναγύρισε στός 'Αθήνας φορώντας τις παπουτσάδες αυτές. Οι κλητήρες τόν έπιασαν και τόν έπήγαν στην 'Αστυνομία όπου ο 'Αστυνομός κουνώντας τό βουδούλα του είπε γεμάτος θυμό :

— Μωρε, δέν σού άπηγόρευσα να πατήσης τό χόμα τών 'Αθηναίων !

Ό Σπυριδιών έσκυψε, έβγαλε άπαθέστατα τό ένα παπούτσι του, και δείχνοντάς τό στόν 'Αστυνόμο, είπε :

— Τό χόμα πού πειτό είναι τής Αίγινας !

Ό 'Αστυνόμος έγέλασε και διάταξε να τόν άπελάσουν μακρότερα, στή Χαλκίδα. Έπειά ο Σπυριδιών βρήκε προστάτη Ισχυρό τόν Κριεζώτη, τόν περίφημο στρατηγό, και κανείς πιά δέν τολμούσε να τόν πειράξει. Διαισθέσασθε κέρμωσα χρόνια τού Χαλκιδεάτη με τ' άστία του και πένθανε σε βαθεία γεράματα.

ΕΞΕΦΥΛΛΙΖΟΝΤΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Άνθρωποι και άνθρωποι

— Σάς ζηλεύω, είπε μιιά μέρα ο Λουδοβίκος 15ος σ' έναν αυλικό του, τόν άββά Μομπέφ. Έπειά βλέπετε συχνά... άνθρωποι!

— Μιού φαίνονται έν τούτοις Μεγαλειότατες, άπήνησαν ο άββάς, ό τι βλέπετε και σεις τουλαχιστον όσους και έγώ.

— Κόμνετε λάθος, άπήνησαν ο βασιλεύς. Αυτοί πού για σας είναι άνθρωποι μόλις βρεθούν ένωπιόν μου μεταβάλλονται σε μηχανικά νευροσπάστα τά όποια κινώ όσας θέλω έγώ !...

Ό κωστωματάρχης τών νευροσπάστων

Η περιήγημος λογία τού 18ου αιώνος κυρία ντό Ντεφφάν, προσέκλεσε μιιά μέρα στίς τρις μιάν άλλη διασημότητα τής εποχής τής : τόν μηχανικό Βακασόν ο όποιος είχε τήν ιδιότητα να κωστωματάρχη θυμιάσια νευροσπάστα. Παρά τις προσδοκίες έν τούτοις τής οικοδοποιήσης, ο Βακονοών, σ' όλη τή διάρχεια τής έσπεριόσε, δέν άνοίξε τό στόμα του να πη λέξη. Όταν τέλος ο διάσημος μηχανικός έφυγε, κάποιος έρωτίσε τήν κυρία ντό Ντεφφάν :

— Πώς σας έφάνηκεν ο Βακασόν ;

— Άντάτιος τής φύσης του ! άπήνησαν αυ ή. 'Αρχίζω μάλιστα να πιστεύω ότι και ο ίδιος είναι... δ η μ ι ο υ ρ γ η μ α τ ο υ ε ι α υ τ ο υ τ ο υ !

Τό αυτόματο πού παίζει σκάκι!

Πρό δλίγων αιώνων, ένας Βέ γος όνόματι Μοιλιζέλ διεψήμισε πικρατού ότι είχεν έφευρε ένα αυτόματο τό όποιον, κουρδίζόμενο, ήταν σέ θέση να παίξει με όποιοδήποτε σκάκι ! Η έφεύρησι αυτή ήσυχάζεσε, φωνικά τερόσιμιο θόρυβο. Στις «έπιδείξεις» δέ του όσπουτάτου του, ο Μοιλιζέλ, έκέρδιξε πολλά χρήματα, από τό σπρεφόν πλήθος τών περιέστων.

Περιιτιών να προσέσπεσε ότι δηλ αυτή ή όδηεν έφεύρησι ήτο μιιά... μαγαγονιά τού έξυπνου Μοιλιζέλ. Τό παρήρημο αυτόματό του ήταν... καλό από μέσα, κατά τις περιστασιασές δέ έκέρπιετο έκεί ο ίδιος ο έφευρέτης.

Ένα βράδι, κάποιος φθονερός ανταγωνιστής του, θέλοντας να τόν ρεζιλιάσει, έκομω τό έξής : Μόλις τό θεάτρο γεμισε άσφυκτικά, έπασ κάθω βράδι, και τό αυτόματο άρχισε να παίξη ήν παρτίδα του στυ σκάκι μιιά ρομαγμένη φωνή άκούσθηκεν από τό ερώδι :

— Φωιά !...

Ό θεατής, έννοείται, καταπορημαγμένοι έσπεσαν να έξαφανισθούν, συμπεριλαμβανομένου και τού σκακιστού με τόν όποτον έπαιξε τό αυτόματο.

Ό Μοιλιζέλ έν τούτοις δέν τό κούνησε από τή θέσι του. Μ' όλο τό φέβο πού έπήσε, προτίμησε να ψηφή ζωντανός, παρά να φανερώση τό μυστικό του και να γελοιοποιηθή. Έτσι ο φθονερός ανταγωνιστής του τήν έπαθε χιαιτική...

Τεχνάσματα φιλεργύρου

Ό Ταλλμάν ντό Ρεώ διηγείται ότι έγνώρισε κάποτε έναν γερό δικαστικό σφύρομο ο όποιος ήταν τόσο φιλόργωνος όσως είχε άπολίσει όλους τούς ύπηλάτες : του και σερβιριζόντας μόνος του. Παρ' όλ' αυτά έν τούτοις, έφυλαγάνον όσως να μη καταλάβουν τό πάθος του οι γείτονες του. Καί για να τό καταφέρη αυτό κατέφευγε μεταξύ άλλων, και στό έξής τεχνάσμα. Άπό τις διάφορες σολές τών καληών ύπηρεσιών του δέν είχε κρατήσει πορρά ένα μακίρι. Και κάθω φορά πού ήθελε να ρεξη τίποτε από τό παράρθρο, φορούσε τό μακίρι αυτό και έβγαζε τό ένα μόνο χέρι έξω για να μη έννοήσουν οι γείτονες, ότι δέν είχε κανέναν ύπηρετή λ...

Θυμιάστω πως είσαι άνθρωπος!...

Ό βασιλεύς τής Μακεδονίας είχε στην ύπηρεσία του δύο ύπηλάτες, οι όποιοι έμφοδοσούτο μόνο και μόνο για να μπαίνουν τό πρωί στό δωμάτιό του, και να τού λέν :

— Φίλιππε, θυμιάστω πως είσαι άνθρωπος !...

Και για να τού έναλαιν τό βράδι, πουν ειση να κοιμηθή :

— Θυμιάστω, Φίλιππε, ότι είσαι άνθρωπος ;...